

О

Книга втора от поредицата ЛУКС

НИКС

Дженифър Л. Арментраут

Превод от английски Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Опух*

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1277-0

ГЛАВА 1

Деймън Блек се настани на мястото си и едва-що бяха минали десет секунди, ме смушка в гърба с острата си писалка. Цели десет секунди. Извърнах се на стола и вдъхнах неповторимия аромат на треви и поля, който лъхаше от момчето. Деймън отдръпна ръката си и със синята капачка на химикалката потупа крайчеца на устните си – устни, които познавах много добре.

– Добро утро, Кити. – Наклони главата си и непокорната му черна коса захлупи челото му. – Да не забравиш за плановете ни довечера.

– Да, знам, горя от нетърпение – отвърнах сухо аз.

Деймън се приведе напред и черният пуловер се опъна по широките му рамене. Той повдигна единия край на чина си, приятелките ми Кариса и Лиса тихо ахнаха, и аз почувствах как върху нас се залепиха очите на всички момчета и момичета в класа. Единият крайчец на устните му се изви нагоре, сякаш тайничко се смееше. Мълчанието стана непоносимо.

– Какво?

– Трябва да се отървем от следата – тихо каза той така, че само аз да го чуя. И слава богу. Хич не ми се щеше да се впускам в разяснения пред останалите какво значи следа. *О, ами виж сега, това е чуждоземно вещество, което по-лепва по хората, осветява ги като коледна елха и така се превръща в насочващ сигнал за зла извънземна раса. Искаш*

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ли малко от него?

А, не, благодаря.

Взех си химикалката и се замислих сериозно дали и аз да не го смушкам.

– Да, досетих се и сама.

– Хрумна ми една забавна идея как може да махнем следата.

Знаех каква е „забавната му идея“. Аз. И той. Да се целуваме. Усмихнах се и зелените му очи заискриха.

– Идеята ти допада, нали? – измърмори той и сведе поглед към устните ми. Цялото ми тяло зажува от опасно вълнение и трябваше да си напомня, че неочакваният обрат в поведението му се дължеше повече на въздействието, което ми оказваше странната чуждоземна привлекателност на Деймън. С Деймън бяхме свързани, откакто той ме изцели след битката с Арумите, но ако на него това му стигаше да завържем по-близки отношения, на мен не ми беше достатъчно.

Не беше истинско.

Аз исках любовта, която бяха имали родителите ми. Безсмъртна. Могъща. Истинска. И тази чудата връзка с извънземен не ме удовлетворяваше.

– Не и в този живот, драги – казах му накрая.

– Кити, съпротивата ти е неплодна.

– Също и чарът ти.

– Ще видим.

Аз подбелих очи и се обърнах напред. Деймън беше като малко дете, и беше приятно да го смушка човек. Ноневинаги.

Влачейки крака и стиснал дебел куп листа, в стаята влезе възрастният ни учител по тригонометрия и зачака биенето на закъснелия звънец.

Деймън пак ме смушка с химикалката. Стиснах юмруци и се замислих дали да не го оставя, но знаех, че няма смисъл – той щеше да продължи да ме мушка. Затова се обърнах и го изгледах кръвнишки.

ОНИКС

– Какво искаш?

Той се хвърли към мен бърз като кобра в атака. Усмихна ми се, и нещо странно се случи със стомаха ми, после ме погали по бузата, махна едно пухче от косата ми. Аз го гледах без да примигвам.

– След училище...

Усмивката му стана дяволита и в главата ми нахлуха какви ли не шантави мисли, но повече не исках да се водя по неговите игри. Затова се извърнах рязко напред. Бях решена да устоя на хормоните... а също и на вълнението, което Деймън будеше у мен както никоой друг.

През остатъка от утрото зад лявото ми око запулсира лека, но непрестанна болка, за която напълно винях Деймън. По обяд вече се чувствах като човек, когото са ударили изневиделица по главата. Прииска ми се да побягна от нестихващата глъчка в стола, примесена с миризмата на дезинфектанти и загоряла храна.

– Няма ли да си ядеш обяда? – посочи Дий Блек към недокоснатото домашно сирене и ананаса. Аз поклатих глава и щом бутнах подноса пред нея, тя веднага се зае със сиренето, а на мен ми се повдигна.

– Така лапаш, че ще сложиш и футболния отбор в малкия си джоб. – В очите на Лиса присветна нескрита завист. Аз не бих я винила. Веднъж видях Дий да нагълтва на един дъх цяло пакетче „Орео“. – Как успяваш?

Дий сви деликатните си рамене:

– Може би имам бърз метаболизъм.

– Какво правихте през почивните дни, момичета? – Кариса се намръщи и изтри очилата си в ръкава на ризата. – Аз попълвах формуляри за колежите.

– А пък аз цял уикенд се натисках с Чад – ухили се широко Лиса. После и двете момичета погледнаха към мен и Дий и зачакаха. Може би не беше много редно да им разказвам цялата история за убийството на извънземния психопат и как едва не загинах.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Ами гледахме разни глупави филми – отвърна Дий, усмихна ми се лекичко и затъкна една лъскава черна къдрица зад ухото си. – Беше доста скучно.

– Вие, момичета, никога не се забавлявате – изсумтя Лиса.

Понечих да се засмея, но тогава усетих леко парене на врата ми. Разговорът на масата замря и след миг отляво до мен се настани Деймън. Пластмасова чаша с любимата ми напитка цъфна отпред. Останах доста изненадана, че получавам подарък от него още повече, че това бе и едно от любимите ми неща. Докато поемах чашата, пръстите ми докоснаха неговите и по кожата ми премина електричество. Отдръпнах ръка и отпих малка глътка – може би от това стомахът ми ще се почувства по-добре. Може би ще успя да свикна с новия Деймън и неговите подаръци – той беше много по-добър от Деймън нахаканият самохвалко.

– Благодаря ти.

В отговор той ми се усмихна.

– Ами за нас? – реши да остроумничи Лиса.

Деймън се засмя:

– Аз служа само на един определен човек.

Бузите ми пламнаха и аз си преместих стола по-надалеч от него.

– По никакъв начин не ми служиш.

Той се приведе към мен, лишавайки ме от новоспечелената ми територия:

– Засега.

– О, Деймън, моля те, не ме ли виждаш? – начумери се Дий. – Ще си изгубя апетита заради теб.

– Ще рече човек, че това е възможно – отвърна дръзко Лиса и ококори очи.

Деймън извади от чантата си един сандвич. Само той можеше да се измъкне преди да е свършил четвъртият час, за да обядва и да не бъде задържан за наказание след часовете. Той беше... неповторим. Всички момичета на масата без сестра му го зяпаха, че дори и някои от момчетата. Той

ОНИКС

поднесе на Дий една овесена бисквитка.

– Няма ли да обсъдим плановете си? – попита Кариса и две ярки червени петна избиха на страните ѝ.

– Да. – Дий ѝ се усмихна. – Имаме големи плановете.

Аз изтрих потното си чело.

– За какво говорите?

– В часа по английски с Дий обсъдихме да направим купон по-следващата седмица – намеси се Кариса. – Нещо...

– Голямо – вметна Лиса.

– Малко – поправи я Кариса и присви очи. – Ще поканим само няколко човека.

Дий кимна и яркозелените ѝ очи засияха от вълнение.

– Нашите ще заминат в петък извън града, така че всичко се нарежда отлично.

Аз хвърлих поглед към Деймън. Той ми смигна и сърцето ми примря.

– Чудесно е, че родителите ви позволяват да вдигнете купон у вас – рече Кариса. – Моите ще получат удар, само ако чуят за това.

Дий сви рамене и погледна встрани:

– Родителите ни са доста добри.

Аз се помъчих да запазя равнодушен израз на лицето, но остра болка прониза гърдите ми. Искрено вярвах, че повече от всичко друго на света Дий искаше майка ѝ и баща ѝ да бяха живи. А може би и Деймън също – тогава бремето на отговорността за семейството щеше да падне от раменете му.

Във времето, което прекарахме заедно, аз разбрах, че Деймън се държеше зле с хората заради изпитанията, през които бе минал. Пък и смъртта на неговия брат близък...

До края на обедното междучасие на масата се обсъждаше единствено купонът. Тъкмо навреме дойде тази идея – идната събота предстоеше рожденият ми ден. Но до петък цялото училище щеше да говори само за това – в градче, където най-голямото развлечение в петък вечер бе човек да

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

излезе наред полето и да пие бира там, купонът нямаше как да бъде „малък“. Дали Дий схващаше каква е работата?

– Ти съгласен ли си? – прошепнах на Деймън.

Той сви рамене:

– И без друго не бих могъл да я спра.

Аз знаех, че можеше, стига да поиска, значи няма нищо против.

– Бисквитка? – предложи той, държейки в ръка една бисквитка с парченца шоколад, и макар че стомахът ми беше разстроен не можах да му откажа.

– Дай ми една.

Той се приведе напред към мен и устните му бяха само на сантиметри от моите.

– Вземи си я сама.

Вземи си я сама...? Деймън мушна половината от бисквитката в сочните си устни, които човек си мечтаеше да целува.

О, извънземни богове в цялата вселена...

Ченето ми увисна. Някои от момичетата на масата възкликнаха така, че ме накараха да се почудя дали не са се разтопили на локвички под масата, но не можах да събера сили и да погледна към тях. Бисквитката и устните стояха точно пред очите ми. Страните ми почервеняха, усещах погледите на всички, а Деймън... мили боже, Деймън изви вежди, предизвиквайки ме. Дий си запуши устата:

– Ще повърна.

Потънах в земята от срам и ми се прииска да се скрия вдън земя. Какво си бе помислил Деймън? Че ще грабна бисквитката от устата му, сякаш съм героиня във версия на анимацията „Лейди и Скитника“, забранена за непълнолетни? Дявол го взел, искаше ми се, и изобщо не ме интересуваше какво щяха да си помислят за мен.

Деймън извади бисквитката от устата си. Очите му искряха, сякаш току-що бе спечелил някаква битка.

– Времето изтече, Кити.

ОНУКС

Аз го гледах без да примигвам. Той разчупи бисквитката на две и ми подаде по-голямото парче. Грабнах я и почти се изкуших да я запратя в лицето му, но... това беше бисквитка с парченца шоколад в нея, затова си я хапнах и много ми се услади.

Отпих нова глътка от смутито и усетих как по гърба ме ползват тръпки – сякаш някой ме наблюдаваше. Обходих с поглед стола в очакване да видя как бившата извънземна приятелка на Деймън се взира в мен с мръснишкия си поглед – нейна запазена марка, но Ашли Томпсън си бърбеше с някакво момче. Хъм. Дали и той беше от Лукс? На Земята нямаше много деца на тяхната възраст, но пък се съмнявах, че Ашли с цялото ѝ великопепие би се усмихнала на едно землянче. Отместих поглед от тяхната маса и продължих да оглеждам стола. Господин Гарисън стоеше до двойните врати към библиотеката, но се взираше в една маса със спортисти, които ваеха сложни скулптури от картофено пюре. Никой друг не поглеждаше към нас.

Поклатих глава – чувствах се глупаво, че се уплаших от едно нищо. Най-сетне едва ли арумийците щяха да нападнат изневиделица училищната столова. Може би се разболявах. Ръцете ми трепереха леко, когато посегнах към верижката на врата си. Обсидианът лежеше успокоително хладен върху кожата ми – глашатай на мира. Трябваше да престана с този страх. Може би заради него се чувствах замаяна, сякаш ми се виеше свят.

Но зашеметяването ми със сигурност нямаше нищо общо с момчето, което седеше до мен.

В пощата ме чакаха няколко пратки, но аз даже не се развихах от радост. Това бяха копия на все още неиздадени книги, пратени ми от други блогъри за рецензия. И аз бях – ами не знам какво да кажа. А това беше сигурно доказателство, че се бях разболяла от луда крава.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Пътят обратно към къщи беше мъчителен. Ръцете ми отслабнаха. Мислите ми се разпиляха. Притиснах писмата до гърдите си и се изкачих по стълбите към верандата, без да обръщам внимание на това, че кожата на врата ми настръхна. Не обърнах внимание и на момчето, високо над един и осемдесет, което се подпираше на парапета.

– Не се прибра направо вкъщи след училище – в гласа на Деймън се долови раздразнение сякаш той бе личният ми изключително привлекателен агент от Сикрет сървис, а аз бях успяла да му се изплъзна.

Със свободната си ръка бръкнах в джоба за ключовете.

– Не виждаш ли, че трябваше да ида до пощата. – Отворих вратата и оставих купа върху масичката във вестибюла. Естествено той се намъкна след мен без да изчака да го покана.

– Пощата можеше да почака. – Деймън ме последва в кухнята. – Какво е това? Само книги?

Извадих портокаловия сок от хладилника и въздъхнах – хората, които не обичат да четат, не разбираха.

– Да, само книги.

– Знам, че точно сега тук едва ли се намират аруми, но малко предпазливост никога не е излишна, а и върху себе си имаш следа, която ще ги доведе право пред вратата ти. В този момент сигурността е по-важна от твоите книги.

Дрън-дрън, книгите ми бяха по-важни от арумийците. Налях си сок – бях твърде уморена, за да споря с Деймън. Двамата все още не бяхме овладели изкуството на учтивия разговор.

– Сок?

– Мляко – въздъхна той.

– Обслужи се сам – и му посочих хладилника.

– Ти ме покани, няма ли ти да ми поднесеш млякото?

– Аз ти предложих портокалов сок – отвърнах аз и седнах на масата. – А ти искаш мляко. И по-тихо говори, че мама спи.

ОНУКС

Деймън измърмори нещо под носа си и си наля от млякото в хладилника. Седна до мен и тогава разбрах, че е облечен в черен анцуг и това ми напомни последния път, когато беше у дома. Както спорихме, той изведнъж ме целуна жарко и цялата сцена се разви като излязла из страниците на онези евтини любовни романи, които чета. След целувката дълго не можах да заспя. Само че никога не бих си го признала.

Беше толкова хубаво, че чуждоземната сила на Деймън пръсна всички електрически крушки в къщата и прегори лаптопа ми. Лаптопът и блогът много ми липсваха. Майка ми обеща да ми купи нов компютър за рождения ден. Още две седмици...

Захванах да си играя с чашата без да вдигам очи.

– Може ли да ти задам един въпрос?

– Зависи – отвърна спокойно той.

– Когато съм близо до теб... чувстваш ли нещо?

– Освен онова, което изпитах тази сутрин, когато видях колко си хубава в тези дънки?

– Деймън – въздъхнах и се помъчих да пренебрегна момичето, което крещеше в мен с пълен глас: ЗАБЕЛЯЗАЛ МЕ Е! – Питам сериозно.

Дългите му пръсти записваха лениви кръгове по дървената маса.

– Вратът ми отзад настръхва и започва да пари. За това ли говориш?

Надигнах глава. На устните му трептеше лека усмивка.

– Да. Значи и ти си го почувствал?

– Всеки път, щом съм до теб.

– Това не те ли тревожи?

– Теб тревожи ли те?

Не знаех какво да отговоря. Настръхването не ми причиняваше болка, просто беше странно. Но ме тревожеше онова, което символизираше – проклетата връзка помежду ни, за която не знаехме нищо. Дори сърцата ни биеха едно-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

временно.

– Може да е... страничен ефект от лечението. – Деймън ме следеше с поглед над ръба на чашата. Обзалагам се, че с мустак от мляко щеше да бъде неустойим. – Добре ли си?

– Не съвсем.

– Защо?

– Изглеждаш ужасно.

При друг случай коментарът му щеше да доведе до избухването на война в къщата, но сега само оставих полупразната си чаша на масата и казах:

– Май се разболявам от нещо.

Той склочи вежди. Деймън не разбираше какво значи да се разболееш. На неговата планета хората не боледуваха. Ама никога.

– Какво ти има?

– Не знам. Сигурно съм хванала извънземни бактерии.

– Едва ли – изсумтя Деймън. – Не мога да си позволя да боледуваш. Трябва да излезем навън и да се опитаме да премахнем следата. Дотогава си...

– Ако кажеш, че съм слабачка, ще те ударя. – Гневът потисна повдигането в стомаха ми. – Вече доказах, че не съм, особено когато подлъгах Барук далеч от къщата ти и го убих. – Стараех се да не повишавам глас. – И само защото съм човек, не значи, че съм слаба.

Деймън се облегна назад и повдигна вежди.

– Канех се да кажа, че дотогава си в опасност.

– Ооо! – Страните ми пламнаха. А така, оплесках я. – Но да знаеш все пак – не съм слаба.

В един миг Деймън седеше на масата, а в следващия вече беше коленичил до мен и трябваше да повдигне леко глава, за да вижда лицето ми.

– Кити, знам, че не си слаба. Ти доказа себе си. Все още не мога да проумея как успя да почерпиш от нашата мощ през уикенда. Ти не си слаба. Запомни го.

Трудно беше да запазя решителността си и да не се пре-

ОНИКС

дам на мисълта, че можем да сме заедно, след като в действителност Деймън беше... приятен и мил и се взираше в мен, сякаш аз бях последното парченце шоколад на Земята.

А това ме подсети за дяволската бисквитка в устата му.

Той изви устни, сякаш знаеше за какво си мисля, но се мъчеше да не се разсмее. Но този път вместо дежурната му, предоволна усмивка на устните му грееше истинска. Изведнъж се надвеси над мен.

– Сега трябва да ми докажеш, че не си слаба. Ставай и да вървим да махнем следата от теб.

– Деймън, наистина ми е зле – простенах аз.

– Кат...

– Не се преструвам нарочно. Повдига ми се.

Той кръстоса мускулестите си ръце и тениската се опъна на гърдите му.

– Опасно е да се разхождаш насам-натам, когато приличаш на морски фар. Докато носиш следата, не бива да прaviш нищо, не бива да ходиш никъде.

Надигнах се от масата, пренебрегвайки стомаха си.

– Сега ще се преоблека.

Той ококори очи от изненада и отстъпи назад.

– Толкова лесно се предаде?

– Да съм се предала ли? – изсмях се без да ми е смешно. –

Просто искам да ми се махнеш от очите.

Деймън се разсмя.

– Продължавай да си го повтаряш, Кити.

– Продължавай да взимаш стероидите за егото си.

Преди да мигна, той се изправи пред мен, препречвайки пътя ми. Пристъпи хищнически напред, приведе глава, а очите му ме загледаха съсредоточено. Заотстъпвах назад, додето напипах ръба на кухненската маса.

– Какво? – попитах.

Той ме хвана с ръце за хълбоците и се наведе напред. Топлият му дъх погали страната ми, погледите ни се кръстосаха. Той се приближи още малко и устните му докоснаха

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

нежно брадичката ми. Задавен вик се изтръгна от гърлото ми и аз залитнах към него.

Но само след миг Деймън се отдръпна и самодоволно се засмя:

– Кити... това не беше егото ми. Върви да се приготвиш. По дяволите!

Показах му среден пръст, излязох от кухнята и се качих на горния етаж. Непрекъснато се потях, кожата ми беше лепкава, но това нямаше нищо общо със случилото се. Въпреки това си навлякох един анцуг и пуловер. Хич не ми се тичаше, но не очаквах Деймън да се загрижи, че не се чувствам добре.

Той се грижеше единствено за себе си и за сестра си.

Това не е вярно, прошепна едно коварно, неприятно гласче в главата ми и може би имаше право. Деймън ме бе изцелил, когато можеше да ме остави да умра, и аз чух мислите му, чух го как ме умолява да не го оставям.

Каквато и да беше истината, трябваше да преглътна желанието си да повърна и да изляза да потичам с него за раз-нообразие.

Едно шесто чувство обаче ми казваше, че тази работа нямаше да свърши добре.

ГЛАВА 2

Изкарах дваайсет минути. Не можах да продължа повече заради неравния терен в гората, пронизителния ноемврийски вятър и момчето до мен и на средата на пътя до езерото го оставих и с бърза крачка се върнах по целия път обратно в къщата. Няколко пъти Деймън извика след мен, но аз се престорих, че не го чувам. Щом влязох в банята, паднах на колене, стиснах чинията и повърнах, а по лицето ми потекоха сълзи. Беше толкова ужасно, че събудих майка ми.

Тя притича забързано в банята и разтревожено ме попита:

– От кога не се чувстваш добре, момичето ми? От няколко часа, цял ден или сега ти прилоша?

Мама – вечната милосърдна сестра.

– Цял ден ту се чувствам добре, ту ми прилява – простенах аз и отпуснах глава върху ваната. Тя цъкна тихо и сложи ръка на челото ми.

– Та ти гориш! – Грабна една кърпа и я намокри под чешмата. – Май ще трябва да се обадя в работата...

– Не, добре съм. – Взех кърпата от ръцете ѝ и я допрях до челото си. Хладината ми подейства чудесно. – Само съм изстинала. Вече се чувствам по-добре.

Мама не спря да се суети край мен, докато не се надигнах и не се изкъпах. Премених се в една къса нощница, а

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

това ми отне ужасно много време. Стаята се завъртя край мен, а аз се мушнах под завивките, стиснах очи и зачаках завръщането на майка ми.

– Тук ще оставя телефона ти и чаша с вода. – Тя ги остави на нощното шкафче и седна до мен. – Отвори уста. – Аз погледнах с едно око и видях как майка ми бутна в лицето ми термометър. Покорно отворих уста. – Нека да видим колко градуса ще покаже и ще решим дали да си остана у дома. Сигурно е само грип, но...

– Ммм – простенах аз. Майка ми ме изгледа невъзмутимо и изчака термометърът да изпищи.

– Трийсет и осем градуса. Искам да изпиеш това – тя ми подаде две хапчета. Глътнах ги без да задавам въпроси. – Температурата не е чак толкова висока, но искам да си останеш в леглото и да си отпочинеш. Ще ти се обадя да видя как си преди десет, какво ще кажеш?

Кимнах и се сгуших уютно в завивките. Имах нужда хубаво да се наспя. Майка ми сгъна една мокра кърпа и я сложи на челото ми. Затворих очи – бях сигурна, че това е първата фаза на някоя дяволска заразна болест. В главата ми се спусна неясна мъгла. Заспах, събудих се, когато майка ми се обади, а след това отново след полунощ. Нощницата лепнеше мокра към трескавото ми тяло. Понечих да отметна завивките и тогава видях, че са в другия край на стаята, захвърлени върху разхвърляното бюро. Изправих се. По челото ми избиха капчици студена пот. Биенето на сърцето ми – тежко, на пресекулки, сякаш по два удара наведнъж – отекваше в главата ми. Усещах кожата си силно изпъната върху мускулите; горях, бях настръхнала. Станах от леглото и се олюлях.

Сякаш огънят излизаше от вътрешността на тялото ми, разтопил органите ми отвътре в нещо лепкаво. Мислите ми се блъскаха една в друга – безкрайна върволица от нелепи безсмислици. Разбирах само едно – че трябва начаса да се разхладя.

ОНИКС

Вратата към коридора зееше отворена, приканваше ме. Не знаех накъде бях тръгнала, но се запрепъвах първо по коридора, после надолу по стълбите. Входната врата ми се стори като фар, който обещава утеха и покой. Навън сигурно беше студено. Значи студът ще ме облекчи и горещината ще изчезне.

Но това се оказа недостатъчно.

Стоях на верандата, а вятърът развяваше мократа нощница и косата ми. Пронизително ярки звезди набраздяваха нощното небе. Сведох поглед към дърветата, които опасваха пътя, и те се обагриха в различни цветове. Жълто. Златисто. Червено. А сетне придобиха приглушен кафяв оттенък.

Осъзнах, че сънувам.

Замаяна слязох от верандата. Чакълът болезнено се забиваше в нозете ми, но продължавах да следвам пътя, по който ме водеше лунната светлина. Няколко пъти се олюлях и светът сякаш се завъртя нагоре с краката, но не се отказах.

Не след дълго стигнах езерото. Черните му като оникс води се къдреха под бледата светлина на луната. Пристъпих напред, но спрях, щом пръстите ми потънаха в тинята. Настръгнах от горещината, която ме изгаряше. Жарко, знойно.

– Кат?

Извърнах се бавно назад. Вятърът ме шибаше, докато се вирах във видението. Луната хвърляше сенки по лицето му, отразяваше се в големите му, светли очи. Не бе възможно да е истински.

– Какво правиш, Кити? – попита Деймън. Образът му изглеждаше неясен, мъглив. Да, Деймън беше бърз и понякога очертанятията му се размиваха, но образът му никога не е бил така мъглив.

– Аз... трябва да се разхладя.

По лицето му се изписа тревога.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Да не си посмяла да влезеш в езерото.

Тръгнах заднешком. Ледената вода се разплиска край глезените ми, после стигна до коленете ми.

– Защо?

– Защо ли? – Той пристъпи с крачка напред. – Прекалено е студено. Кити, не ме карай да идвам, за да те измъкна от там.

Главата ми пулсираше. Мозъчните ми клетки се топяха. Влязох още навътре. Студената вода успокои горящата ми кожа. Заля главата ми, изтръгна дъха ми, огъня ми. Пожарът взе да стихва. Можех да остана тук завинаги. Може би си струваше да го обмисля.

Усетих как две здрави, силни ръце ме обгръщат и ме изваждат отново на повърхността. Леденият въздух ме връхлетя, но дробовете ми бяха изпепелени. Поех си няколко глътки въздух с надеждата да угася пламъците. Деймън ме измъкна от благословената вода толкова бързо, че в един миг бях във водата, а в следващия се намерих на брега.

– Какво те прихваща? – Деймън ме стисна за раменете и леко ме разтърси. – Да не си си изгубила ума?

– Недей. – Отблъснах го слабо. – Толкова ми е горещо.

Настойчивият му поглед се спусна към пръстите на краката ми.

– Да, париш. Цялата ти бяла нощница е мокра... Дава резултат, но да плуваш посред нощ наред ноември? Прекалено е дръзко, не мислиш ли?

Ама какви ги дрънка той? Облекчението си отиде и кожата ми отново взе да гори. Запрепъвах се обратно към езерото. Но ръцете му ме обгърнаха още преди да съм направила и две крачки. Обърна ме с лице към него.

– Кейти, не бива да влизаш в езерото. Прекалено студено е, ще се разболееш. – Той отмахна назад косата, която бе полепнала по страните ми. – Дявол го взел – даже още повече от сега. Цялата изгаряш.

ОНИКС

Нещо в думите му разкъса отчасти мъглата. Облегнах се на него и притиснах лицето си в гърдите му. Деймън ухаеше прекрасно – на билки и на мъж.

– Не те искам.

– Сега не е времето да се впускам в този разговор.

Това беше само сън. Въздъхнах и обвих с ръцете си силния му кръст.

– Не, това е лъжа – искам те.

Деймън ме стисна по-здраво в прегръдката си.

– Знам, Кити. Никого не си успяла да заблудиш. Хайде, ела.

Пуснах го и ръцете ми увиснаха изтощено до тялото ми.

– Аз... не се чувствам добре.

– Кат. – Той се отдръпна. Хвана лицето ми в двете си ръце и повдигна главата ми. – Кейти, погледни ме.

Нима не гледах към него? Краката ми се подкосиха. След това всичко изчезна. Нямахме ни Деймън, ни мисъл, ни огън, ни Кейти.

Всичко бе потънало в мъгла, изглеждаше накъсано, фрагментарно. Две топли ръце продължаваха да отмятат косата от лицето ми. Нечии пръсти ме галеха по бузите. Дълбок глас ми заговори на нежен, музикален език – като приспивна песен, но... по-красиво, успокояващо. Потънах в звуците, изгубих се в тях.

Чувах гласове.

Веднъж ми се стори, че чух Дий:

– Не бива. Това само ще влоши следата.

Преместиха ме. Свалиха ми мократа пижама. Нещо меко и топло се плъзна по кожата ми. Опитах се да говоря с гласовете край мен, може би успях. Не съм сигурна.

По едно време някой ме уви в облак и ме отнесе. До страната ми приспивно биеше равномерно нечие сърце,

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

докато гласовете заглъгнаха и накрая две хладни ръце смениха топлите. Грейнаха ярки светлини. Чух нови гласове. Мамо? По гласа ѝ долових, че е разтревожена. Тя говореше с...някой. Не разпознах с кого. Негови бяха хладните ръце. Усетих как нещо ме прободете в ръката и след това тъпа болка тръгна към пръстите ми. Още шушукане, а след това всичко заглъгна.

Денят и нощта изчезнаха, а на тяхно място се появи нещо неясно и в тялото ми забушуваха огньовете. В един миг хладните ръце се завърнаха и измъкнаха ръката ми изпод завивките. Не чух гласа на майка ми, но отново усетих убождането. Пожарът лумна в мен, втурна се по вените ми. Задъхана извих гръб на леглото, а от гърлото ми се изтръгна приглушен вик. Всичко пламна. Огънят, който се разрази в мен, бе десет пъти по-силен от предишния, и аз разбрах, че умирам. Нямаше какво друго да е...

Но тогава във вените ми се настани прохлада подобна на повея на зимен вятър. Тя се движеше бързо, гасеше пламъците и оставяше ледена следа по дирите си.

Ръцете се придвижиха към врата ми, вдигнаха нещо. Верижката ми? Те изчезнаха, но тогава усетих пулсирането, вибрацията на обсидиана. После заспах и това продължи сякаш цяла вечност и дори не знаех дали някога щях пак да се събудя.

В болницата изкарах четири дни, но нищо не помнех, освен че в сряда се събудих на твърдо легло, а над мен се белееше таванът. Чувствах се добре. Даже отлично. Майка ми бе седяла неотлъчно до мен в болничната стая. Целия четвъртък не спрях да роптая и да повтарям, че искам да се прибера у дома, пред всеки, който приближеше вратата ми. Явно бях пипнала някакъв гаден вирус, но не беше нещо сериозно.

Но вече си бях у дома и тъкмо гаврътнах на един дъх

ОНИКС

чаша портокалов сок от хладилника, докато майка ми ме наблюдаваше; под очите ѝ имаше тъмни кръгове от недоспиването. Беше по дънки и лек пуловер. Беше ми странно да я видя без медицинската ѝ униформа.

– Кейти, мила, сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да се върнеш на училище? Ако искаш може и днес да си останеш у дома и да отидеш в понеделник.

Поклатих глава отрицателно. Само три дни не бях ходила на училище, а вече ми се беше струпала огромна камара с домашни, които Дий мина да ми остави.

– Добре съм.

– Миличка, току-що те изписаха от болницата. Не бива да се претоварваш.

Измих си чашата.

– Добре съм, нищо ми няма.

– Знам, че се чувстваш по-добре. – Тя оправи накриво закопчаните копчета на жилетката ми. – Въпреки че Уил... Доктор Майкълс... те изписа от болницата, за да се прибереш у дома, ти много ме уплаши. Никога не си боледувала толкова сериозно. Защо да не му се обадя да мине да те прегледа, преди да тръгне на визитация?

Още по-необичайно ми се видя това, че майка ми използваше малкото име на доктора – явно отношенията им бяха станали доста по-сърдечни, а аз бях изпуснала това. Взех си раницата, но спрях.

– Мамо?

– Да?

– В понеделник ти се прибра посред нощ, нали така? Преди да е свършила смяната ти? – Тя поклати отрицателно глава и аз съвсем се обърках. – Кой тогава ме е завел в болницата?

– Сигурна ли си, че се чувстваш добре? – Тя постави ръката си върху челото ми. – Нямах температура, но... Твоят приятел те доведе в болницата.

– Моят приятел?

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Да, Деймън те доведе. Макар че ми е чудно как е разбрал, че си болна в три през нощта. – Тя присви очи. – Всъщност, много бих искала да узная.

Ох, по дяволите.

– Аз също.